

Més diaris i menys premsa

Els valencians del cap i casal tindrem a molt curt termini dos nous diaris. Un d'ells, l'*Hoja de Valencia*, ja ha anunciat la data de la seua eixida al carrer. Serà per l'octubre i l'editarà una empresa nodrida pel capital i l'accionariat de l'Asociación Valenciana de la Prensa. Es tracta, doncs, d'un rotatiu concebut i administrat per periodistes. Mala cosa, si ens atenim als precedents.

L'altre, que encara no ha estat batejat i el projecte del qual sembla més verd, tardarà encara uns mesos més i la seua iniciativa pertany a la varietat patològica de les eufòries patriòtiques. Pretén ser, ni més ni menys, un diari pensat i escrit en català. Que el Senyor els agafe confessats. Diuen que el seu mecenes és la Generalitat, però dubte que el nostre govern autònom tinga coratge per a embarcar-se en aquesta aventura, malgrat la raó pura, pràctica i històrica que avalaria tal munificència. Després d'assistir a la castellanització de TVV hi ha motius suficients per a l'escepticisme. Però tampoc seria just airejar-lo més del compte. Proeses més difícils va fer sant Vicent Ferrer.

De l'altre projecte, de l'esmentada *Hoja*, sí que podem anotar la sospita que ens suscita la indulgent actitud amb què ha estat rebuda per part dels diaris establerts, *Las Provincias* i *Levante*. Fa l'efecte que celebren, fins i tot, el naixement d'un nou com-

petidor que els ha de llevar algun percentatge de lectors i ingressos.

L'única explicació de tan estrany fenomen seria que la repetida *Hoja* no és considerada com un adversari econòmic ni informatiu. Se li pronostica un segment irrellevant de mercat, el justet per tal de sobreviure precàriament. En canvi, la seua presència als quioscos descoratjaria altres projectes més consistents i temibles proposats per empreses foranes desitjoses de consolidar la seua implantació al País Valencià. O siga, que tindrem més diaris, però menys premsa, en el sentit de diversitat editorial i contrast d'opinions.

El que dic es pot prendre per un prejudici o potser per un judici temerari. Res d'això. L'esmentada Asociación de la Prensa, que durant lustres ha editat, i edita, l'*Hoja del Lunes*, practica com ningú el periodisme avorrit, acrític i maldestre. El prodigi no es tant que traga un diari, sinó que siga distint i que valga la pena.

J.J. Pérez Benlloch

El compte a l'inrevés del PP

Els màxims dirigents del PP, començant pel seu president José M. Aznar, estan convençuts que a finals de l'any vinent, és a dir després dels grans esdeveniments que s'estan preparant, l'administració socialista farà un pet com un gla i haurà d'avançar les eleccions legislatives, que teòricament s'han de celebrar a la tardor del 1993.

Els populars creuen fermament que el PSOE no podrà aguantar la pressió combinada de les seves dissensions internes i la *ressaca* dels fastos del 92, i que haurà de cridar els electors per demanar oxigen. Per aquesta raó, la cúpula conservadora multiplica els preparatius electorals i ja ha establert una estratègia de contactes i converses, per exemple amb partits nacionalistes, per si de cas li calgués una empenyeta a l'hora d'entrar a La Moncloa.

El punt de partida d'aquest optimisme renovat són les eleccions municipals i autonòmiques que, segons el seu parer, li han proporcionat una base de poder suficient per a intentar seriosament l'assalt al govern central. Si bastions importants del socialisme, com Servilla, Madrid o València acaben de caure en mans populars, ¿perquè no somiar amb un triomf decisiu el 1992? De fet, els homes d'Aznar han aconseguit dos triomfs importants en aquest procés. L'un és que l'administració socialista està aturada i que s'ha corrumput, i l'altre és

que per primera vegada el PP és l'única i la veritable alternativa al PSOE. Possiblement als populars els caldria a més una recessió econòmica per acabar d'arrodonir les seves perspectives, i sembla que el ministre Carlos Solchaga n'està preparant una, si és cert que el pressupost de l'estat per al 1992 serà restrictiu.

El problema és que el PP també pateix problemes importants. El presumpte frau electoral per correu no l'ha deixat molt ben parat i els fets vergonyosos de Salamanca, tampoc. I mentrestant Miguel Herrero els deixa mig plantats i Javier Rupérez es posa de cul amb la Casa Reial. Tot plegat no ofereix una imatge gaire madura, ni prou tranquil·la per a pensar en un gir de la truita. Sense comptar els disbarats comesos des de l'Ajuntament de València o les crides revolucionàries del seu soci-militant de Cantàbria Juan Hormaechea.

Josep M. Sanmartí

